R A D U M A C R I N I C I

RĂPITOR

Personaje le

(în ordinea apariţiei, cu varianta prescurtată a numelui):

ŢESĂTORUL (ŢES)

SOLDATUL (SOL)

SAMI AZA (AZA)

ANCHETATORUL (ANCH)

FEMEIA (FEM)

UNU

La un război de țesut, făcut din tot felul de resturi metalice, roţi dinţate şi arcuri, Ţesătorul manevrează firele colorate, de parcă ar bate la o maşină veche de scris.

ŢESĂTORUL: Spuneţi-mi Dumnezeu. N-o să vă mai doară capu' şi-o să puteţi dormi şi pe partea stângă. Asta dacă n-aveţi inimă nici voi. Chestia asta apare şi-n memoriile mele, pentru că, nu ştiu cum dracu' s-a potrivit, da' tot ce-a făcut Dumnezeu mi s-a-ntâmplat şi mie. Păi nu suntem noi clonele lui Dumnezeu ? Și-atunci nu-i normal să ne-ocupăm cu-aceleaşi lucruri ? Uite, eu de pildă, m-am hotărât să fac o lume-n șase zile, tocmai la Aiud. Reţineţi: lumea nu era pentru mine, în ea locuiau o mulţime de chiriaşi şi nişte păzitori îi fereau să nu iasă. Numai că, spre deosebire de Dumnezeul celălalt, eu nu i-am părăsit, ba chiar am rămas cu ei, acolo. Și nu ne-a fost ușor. Pe primii doi locatari i-am alungat pentru că nu vroiau să umble goi prin grădina casei. Plus de asta, nu prea aveau chef de confesiuni cu arhanghelii mei. Aşa că i-am trimis să taie stuf în Deltă să se sature acolo de conversaţii cu şerpii. Dar într-o bună zi, m-am supărat pe toată lumea şi, de la ultimul etaj, i-am udat cu furtunu' până i-am înecat pe toţi. L-am iertat pe unu' singur, un nebun de-i ziceam toţi domnu' Ministru şi care-şi strânsese, într-o bărcuţă de hârtie, doi şobolani, două broaşte, două vrăbii şi doi gândaci. Viaţa e dură dac-o trăieşti, da' uneori trebuie să mai şi ierţi. Dar pe uriaşi nu i-am iertat. Aştia se ascundeau în munţi şi-şi cam făceau de cap. I-am prins şi i-am pus la regim. Şi regimul a văzut că e bine. Când au intrat în casa Domnului de la Aiud, aveau toţi suta de kile. Când au ieşit, care-au mai ieşit, nu trecea nici unul de cinzeci. Domnul a

dat Aiudul a luat, fie numele Tătucului lăudat. Apropos. Când am vrut să-mi întemeiez şi eu, ca tot Dumnezeu-tatăl, o familie, mi-am ales o fecioară, care se închina la idoli apuseni. Da' nainte l-au trimis pe Gabriel, gardianul meu preferat, ca s-o peţească. Abia dup-aia mi-am pus sub braţ covoru' de futai, m-am dus la ea în celulă şi-acolo am cunoscut-o. Despre anchete, torturi şi încă multe alte umilinţe, care s-au întâmplat la Aiud, am pomenit în memoriile mele, pe care le-am intitulat "Jurnalul unui şobolan fericit". Am scris aşa cum mi-au cerut americanii. Pe larg, cu schiţe, poze şi detalii, da' fără nume, că nici eu nu-s prost. Acolo, în carte, sunt şi eu o victimă, unu' din şobolanii ăia vărgaţi şi fericiţi, care chiţăie psalmi şi liturghii, în timp ce păzitorii ne belesc de la bot şi pân' la coadă. Da' de ce să ştie americanii chiar totul? Lasă. Că nici Dumnezeul de sus nu şi-a bătut singur cuie-n talpă. L-a trimis pe fi-su. Apropo. De fiu-meu am avut aceeaşi grijă discretă ca şi omologu' meu din ceruri. După ce mi s-a născut, l-am vegheat de departe, ştiam c-o să se-ntoarcă la mine, da' nu voiam aşa, oricum. Aşa că, la şaişpe ani după ce el a ieşit din pizda mă-sii şi eu din puşcărie, l-am făcut soldat. Da' nu aici, în războiu' rece, nuuuu, după ce l-am învăţat tehnica de luptă cu duşmanu' de clasă în spaţii închise, l-am trimis direct în ţările calde, mai exact în legiunea străină. Mă credeţi că n-a ratat nici un război ? Acum e undeva pe-aici, prin Irak, implementează democraţia americană în curu' arabilor. Apropo. După revoluţie, m-am apucat de vechea mea pasiune. Fac şi vând covoare. Pentru musulmani. Covoare. De toate mărimile, formele şi culorile. Covoare de nuntă, de cimitir, de rugăciune, din piele de şarpe, din păr de cămilă, de mătase, persane, de Tabaristan sau de Khorassan. Am plecat în Iran, la specializare, după care m-am stabilit aici, în Bagdad. Lucrez singur. Singur e mai sigur, e mai ieftin, e mai personal. Nu fac conversaţii, nu dau explicaţii şi dacă greşesc nu mă ceartă nimeni. Nici măcar fratele Allah. Clienţii mei sunt şeici, regi, împăraţi, preşedinţi de state şi corporaţii

internaţionale, vedete de cinema, fotbalişti. Ultimul covor l-am terminat aseară şi azi a şi ajuns în palatul unui prinţ saudit al petrolului. Pe covor am brodat o platformă petrolieră saudită, atacată de rechini americani. Rechinii poartă papion, fumează ţigări electronice şi au dinţi de porţelan. Cineva îi dirijează dintr-un elicopter, cu o telecomandă. Prinţul îmi explicase că vrea o alegorie a luptei petrolului cu energia electrică. Se vede că i-a plăcut, de vreme ce n-a trimis pe nimeni să mă facă franjuri. În meseria noastră nu te poţi ascunde. Da' şi eu îmi recunosc covoarele dintr-o mie. De exemplu, dac-aş vedea unu' făcut acum zece ani, l-aş recunoaşte imediat. Aşa că, pe-ăsta de la televiziunea Al Jazeera, l-am identificat din prima. Îl făcusem de vreo două luni, chiar înainte de Ramadan, pentru o moschee din Bagdad. Şi acu' mă uitam cu ochii cât cepele şi vedeam la televizor cum un arab tocmai îi tăia beregata unui turist american, şi-n spate era covoru' meu, ăla cu luna, soarele şi alte stele. Recunosc, nu m-am uitat până la capăt, deoarece m-am ridicat să închid uşa şi televizoru' şi dacă tot mă ridicasem am şi vomat puţin. Eram emoţionat şi mândru. Acum or să vină să mă caute. Precis c-or să vină să mă caute şi-o să mă găsească, pentru că, după cum vă spuneam, în meseria noastră nu te poţi ascunde. Iar eu sunt bun. Cel mai bun. Bun şi iertător. Cel mai bun Dumnezeu posibil.

DOI

O masă simplă. Un soldat american se plimbă agitat în jurul ei. Pe un scaun stă cineva, îmbrăcat în haine musulmane şi cu o cagulă pe cap. Momente de tăcere. La un moment dat, Soldatul îi smulge cagula. Îl recunoaştem pe Ţesător.

ŢESĂTORUL: Aşa e mult mai bine.

SOLDATUL: E mai bine o pulă. O să vezi ce bine e. Numele, prenumele, ocupaţia.

ŢES : Aristide Calimente Dumnezeu.

SOL : Dumnezeu? În ţoalele astea? Nu ţi-e ruşine? Ocupaţia.

ŢES : Americană.

SOL *(trăgându-l de ureche)*: Ocupaţia ta, boule!

ŢES : Ţesător de covoare.

SOL : Ştii de ce eşti aici ?

ŢES : Am fost adus.Nu vrei să ne oprim ?

SOL : Ne oprim când spun eu. Vreau lista cu toţi cumpărătorii covoarelor vândute de tine în ultimele şase luni.

ŢES : Nu-mi amintesc nimic. Nu le-am ţinut socoteala, aşa că n-am ce să-mi amintesc.

SOL : Ok. S-o luăm altfel. Cum bei ceaiul: rece sau fierbinte ?

ŢES : Rece.

SOL : Rece. *(ia o cană şi o pune în faţa Ţesătorului)* Bea.

ŢES : E nisip.

SOL : E rece. Bea.

ŢES : E nisip.

SOL : Atunci mănâncă-l. *(îl forţează pe Ţesător să înghită nisipul)* Ţi-ai amintit ?

ŢES : Lucrez cu intermediari.

SOL : Vreau nume.

ŢES : Glumești. Pe-aici nimeni nu se prezintă.

SOL *(îi aruncă pe masă nişte portrete)* : E vreunul din ăştia ? *(exasperat, îl apasă cu faţa în jos)* Dumnezeule, măcar prefă-te că te uiţi !

ŢES : De unde vrei să ştiu ? N-am putut să-i deosebesc niciodată.

Auzi, fie vorba-ntre noi, faza cu ceaiul a fost tare de tot. N-o ştiam.

SOL *(după un moment de tăcere)*: Ce dracu-ai făcut, tată ?

ŢES : Ce-am făcut ?

SOL : Ce-ai făcut ? M-ai făcut de căcat, asta ai făcut.

ŢES : În ce sens ?

SOL : În toate sensurile.

ŢES : Îmi pare rău.

SOL : Îţi pare rău ? Atunci ajută-mă. Cui ai vândut jegurile alea de cârpe ?

ŢES : Vorbeşti de covoarele mele ?

SOL : Cui le-ai vândut ?

ŢES : Nu le-am vândut. Mi le-au furat.

SOL : Vreau nume.

ŢES : De covoare ?

SOL : Numele băieţilor răi, tată. Mâncătorii de berbecuţi. Ştii că ieri i-au luat gâtul unui turist american ?

ŢES : N-am nici un amestec.

SOL : Ce vorbeşti ? Un covor de-al tău stă în spatele unei execuţii transmise în direct şi tu n-ai nici un amestec? Crezi că nu ţi l-am recunoscut ? Cu tine vorbesc, tată.

ŢES : Ce vrei de la mine? N-am ce să-ţi spun!

SOL : N-ai ce să-mi spui ?! Și vrei să te-ajut? Ţi-am citit jurnalul, aşa că ştiu cum

să te iau. Să mor io, chiar nu ţi-a ajuns ce ţi-au făcut ăia la Aiud ?

ŢES : Tocmai d-aia. N-o să te-atingi de mine. Sunt tatăl tău.

SOL : Ești pe dracu'. Eşti tata la nițte preşuri murdare de sânge şi dacă nu vorbeşti

te dau pe răzătoare. Clar? Scrie!

ŢES : Scriu, dacă-mi povesteşti ce faci la Guantanamo.

SOL : Acum ce facem, negociem ?

ŢES : Vreau să văd dacă m-ai citit până la capăt. Ai văzut că grupele sângelui au

culori şi mirosuri diferite ? Şi că AB patru e un pleonasm ?

SOL : De-asta îţi arde-acum ?

ŢES : Îmi zici? Nu, mai bine spune-mi cum se iese de-aici. Şi ce-o să-mi faci dacă nu vorbesc.

SOL : Te congelez.

ŢES : Nici nu-i rău pe căldurile astea.

SOL : La început, nu. Dup-aia oasele îngheaţă şi se rup ca vreascurile. Mai întâi degetele, încheieturile, ligamentele şi aşa mai departe. Nu ştiu alţii cum sunt, dar eu nu le rup de tot, le las s-atârne până când le reîncălzesc şi tu te ridici în picioare. Hai, că asta e din cărţile tale. Ai şi uitat?

ŢES *(aruncându-i hârtia)* : Aici ai adresele. Şi felicitări pentru interogatoriu. Tăticul tău e mândru de tine. Eşti mulţumit? Acum scoate-mă de-aici.

SOL *(turnând nisipul din cană peste hârtie şi suflând să se usuce)*: Să mor io dacă nu eşti un tătic ascultător. Să ştii că şi băieţelul tău e mândru de tine. Şi-ţi mulţumeşte că l-ai învăţat atâtea despre Aiud. De fapt, toate Statele Unite ale Americii şi-ale Europei ar trebui să-ţi mulţumească, dac-ar şti că închisorile din Guantanamo şi Abu Ghraib sunt făcute şi din cărţile tale.

ŢES : Să mai zică cineva că românii n-au contribuit şi ei la progresul omenirii. Nu mă pupi ?

SOL *(îşi pune cagula)*: Mi-e rău. Nu suport să te văd în hainele astea. Şi mai lasă-le dracului de covoare! *(bate cu pumnul în masă)* Ai înţeles ? Lasă-le dracului de covoare !

TREI

O masă simplă. Pe un scaun stă cineva cu o cagulă pe cap. Sami Aza se plimbă agitat şi bate cu pumnul în masă. Această scenă trebuie să înceapă imediat după cea precedentă, astfel ca sunetul loviturilor cu pumnul în masă să nu se întrerupă.

SAMI AZA : Şi mai lasă-le dracului de covoare! Ai înţeles ? Lasă-le dracului de covoare !

VOCEA DE SUB CAGULĂ : N-ai de gând să-mi scoţi mizeria asta ?

AZA *(îi scoate cagula, descoperindu-l pe Ţesător)* : Ai înţeles ?

ŢESĂTORUL : Aşa e mult mai bine.

AZA : Ce e bine ? Ce poate să fie bine? Ce ţi-am spus eu ultima oară ?

ŢES : Să nu mai vând nici un covor.

AZA : De ce ?

ŢES : Pentru că toată lumea ştie că sunt ale mele.

AZA : Şi ?

ŢES : Şi c-americanii o să vină să mă caute.

AZA : Să **ne** caute. Şi tu ce-ai făcut ?

ŢES : Ce vină am eu dacă idioţii ăia-i tăi l-au pus pe perete?

AZA: Idioţii ăia luptă pentru ca nişte imbecili ca tine să fie liberi.

ŢES : Hai, nu mă lua cu din astea. Erau liberi să pună altceva.

AZA : Ce să pună? Răpirea din serai ? Postere cu Arnold ? Nu pricepi că toate execuţiile sunt acum televizate ? Fiecare facţiune vrea să fie văzută cu cele mai bune covoare din lume. Ale cui sunt cele mai bune?

ŢES : Ale mele. Şi ce să fac?

AZA : Să nu mai faci. Să nu mai vinzi. O să-ţi plătim un ajutor, să ai din ce trăi. Poate te gândeşti să te-ntorci şi pe-acasă. De când România a intrat în NATO, nu mai eşti în siguranţă aici. Am auzit că şi frăţiorul meu vitreg, soldăţelul universal, e prin preajmă. I s-a făcut dor de tăticu? Nu? Te pomeneşti că de mine.

ŢES: Vă priveşte. Iar eu mă numesc Ghimbir Murat, de profesie ţesător de covoare şi cetăţean irakian.

AZA : Ce faci, tată, iar mă abureşti ? Ştim totul despre tine. Ne-a luat ceva timp, dar a meritat.

ŢES : Habar n-am despre ce vorbeşti.

AZA : Ce ciudat. Nici frăţiorul meu vitreg nu ştie. Ultima oară când ne-am văzut, mi-a vorbit toată noaptea despre tine, Aristide Calimente, tăticul lui martir, fost deţinut politic la Aiud.

ŢES: Cap de prosop! Asta-i recunoștința că te-am cules din nisip şi te-am crescut ca pe copilul meu? Ce scrie-n Coran despre covoare?

AZA : Hai, nu mă lua nici tu cu din astea. Vorbeam despre altceva.

ŢES : Îţi spun eu ce scrie: „Şi Allah v-a făcut vouă pământul ca un covor.” Repetă.

AZA: Tată, termină!

ŢES: Repetă când îţi spun!

AZA: „Şi Allah v-a făcut vouă pământul ca un covor.”

ŢES: Încă o dată!

AZA: „Şi Allah v-a făcut vouă pământul ca un covor.”

ŢES : Mai tare!

AZA *(urlând)* : „Şi Allah v-a făcut vouă pământul ca un covor !” Dar tu o să mă ierți, nu-i așa? Dumnezeul creştinilor iartă.

ŢES : Dumnezeu din ceruri iartă. Eu am fost Dumnezeu pe pământ. Uneori chiar mai jos. Iar aici, pe nisip, nici atât. Aici şi lui Allah al tău au început să-i tremure genunchii.

AZA : Ştiai că foştii tăi ucenici au fost duşi azi noapte la închisoarea de la Aiud Ghraib? Abu Ghraib, am vrut să spun. Din cauza ta şi-a învăţăturilor tale defecte.

ŢES : Voi le-aţi defectat. Învăţăturile trebuiau să rămână ascunse-n covoare. A fost taina noastră.

AZA : Ce taină? N-a fost nici o taină: a fost doar un şobolan fricos, care s-a ascuns de avioane şi pisicile de nisip i-au găsit jurnalul. La-nceput au crezut că sunt benzi desenate, dar acolo se povestea despre cum se smulg unghiile, cum se taie pleoapele cu lama ca să nu mai dormi, cum se bat tălpile ca să crape creierul, cum se ia un interviu cu o pisică sub cămaşă, cum se face o bombă dintr-o mână de cuie.

Numai că, în jurnalul lui, şobolanul nu făcea nimic din toate astea. Dimpotrivă, suferea şi el alături de ceilalţi şobolani fericiţi.

ŢES: V-a durut în cur de suferinţa noastră. Teroriştii pulii! Deocamdată trăiţi din munca mea.

AZA: Ce vorbești? Deocamdată murim. După ce ne-ai alungat, cartea ta a umblat pe la fiecare. Fiecare şi-a ales câte ceva. Apoi ne-am cărat care-ncotro, unii am ajuns la Abu Ghraib, alţii direct la Allah.

ŢES: Ai luat-o razna, săracu' de tine! Ai rămas ultimu' şi-acu' te crezi peştele cel mare. Da' mă tem că-n aer n-o s-o duci prea mult.

AZA: Te-nşeli. Sunt marele peşte zburător al deşertului. *(îi pune cagula)*

ŢES : Ce dracu' faci? Mi-ai promis că mă trimiţi acasă.

AZA: Eşti un tătic cuminte, nu-i aşa? Atunci ascultă-mă, dacă vrei să trăieşti. Să ştii că şi băieţelul tău e mândru de tine. Şi-ţi mulţumeşte că l-ai adoptat pe când avea doar 16 ani şi l-ai învăţat să ţeasă covoare şi multe alte lucruri despre Aiud. De fapt, toate statele arabe ar trebui să-ţi mulţumească dac-ar şti că Al Quaeda şi Hamasul sunt pe undeva şi opera ta. Pentru asta, eu şi băieţii am hotărât să te iertăm pentru tot răul pe care ni l-ai făcut. *(pauză)* Cum a fost? Zi-mi cum a fost.

ŢES : Nu rău. Te-ai descurcat. Poate un pic prea moale pentru rasa ta. Când vrei să smulgi o informație, încearcă să fii mai direct, mai frontal . Știi tu, direct la beregată. Şi mai ales, încearcă să mă scoţi dracului de-aici! Ce mai vrei ?

AZA: Nu mare lucru. Să-ţi ţii gura şi mâinile tăcute. Să nu afle nimeni unde s-au dus covoarele tale. Ştim că americanii ţi-au luat urma şi acum vor să dea şi de noi. Dar ei nu ştiu că noi suntem ca o matrioşcă. Şi la o matrioşcă, pân-ajungi la miez, în aer te pierzi. Bum!! Spune-i asta şi soldăţelului tău. *(îl miroase)* A fost aici. *(adulmecă)* Simţi? Numai că aici nu mai e nimeni. Aici am rămas doar eu.

PATRU

Un civil stă la o masă şi răsfoieşte nişte hârtii. În încăpere e adus şi aşezat pe un scaun cineva cu o cagulă pe cap. Când cagula e scoasă, îl recunoaştem pe Soldat.

SOLDATUL: Aşa e mult mai bine.

ANCHETATORUL: Nu vorbim neîntrebaţi. Gradul, numele şi funcţia.

SOL: Sergent John Calimente, gardian şef la închisoarea din Abu Ghraib.

ANCH: Sunteţi cetăţean american?

SOL: Acum da.

ANCH : Să-nţeleg că uneori n-aţi fost. Locul naşterii?

SOL: România.

ANCH: România? România. Fantastic! Tu ştii că e prima oară când îi spun pe nume? România. România. România. Spune-mi un banc despre România.

SOL: Un banc. Vorbiţi serios? Să mor io dacă mai ştiu, sunt plecat de mult.

ANCH: Îţi spun eu unul: "despre ce este România şi cum ajunge femeia musulmană la orgasm, adevăraţilor soldaţi americani nu le pasă niciodată."

SOL: Păi nici nu-mi pasă.

ANCH: Serios? Aici scrie altceva.

SOL: Ce poate să scrie?

ANCH: Scrie în primul rând că eu pun întrebările. Ştiai că tatăl tău s-a mutat aici din România şi că şi-a schimbat şi numele?

SOL: Da, dar nu-mi amintesc cum îl cheamă.

ANCH: Îți spun eu: Ghimbir Murat. De ce râzi?

SOL: Înainte se numea Aristide Calimente. Dar oamenii îi spuneau Dumnezeu.

ANCH: Aşa, de-a dreptul, Dumnezeu?

SOL: Era bun şi iubitor de oameni. A fost deţinut politic la o mare închisoare din

România. A fost torturat şi batjocorit pentru convingerile sale.

ANCH: Prin urmare tu eşti fiul lui Dumnezeu.

SOL: Tu ai spus-o.

ANCH: Serios? Auzi, nu e cam tare iarba?

SOL: Ce iarbă?

ANCH: Ajungem imediat şi-acolo.

SOL: Sunt arestat ?

ANCH: Poftim? A, nu, convorbim o simplă discuţie.

SOL: Convorbim o discuţie?

ANCH: Exact.

SOL: Ești cumva de la CIA?

ANCH: Posibil. E vreo problemă?

SOL: Nu, dar presimt că vom convorbi o discuţie de căcat.

ANCH: Asta depinde numai de tine. Ok, să n-o mai lungim. Sergent John Calimente, serviciile secrete din România ne-au trimis un raport în care eşti acuzat de acte de violenţă asupra deţinuţilor irakieni de la Abu Ghraib şi grave încălcări ale drepturilor acestora, precum şi ale legislaţiei internaţionale. Se solicită o acţiune disciplinară imediată, precum şi iniţirea unei anchete în baza articolului 32, pentru a determina dimensiunea completă a vinovăţiei tale. Ai ceva de comentat?

SOL: N-am ce să-ți spun. Nu mi-am făcut decât datoria. Și pe urmă, ce treabă au serviciile secrete româneşti cu ce fac eu în Irak? Sunt cetăţean american şi soldat universal. Să fiu sincer, mi se cam rupe pula de România.

ANCH: Şi mie, dar nu sunt autorizat să discut despre acest subiect. Le-am spus şi eu românilor : dacă aveţi coaie, luaţi-l şi judecaţi-l după legile voastre! Ştii ce mi-au răspuns? Că la ei s-a abolit pedeapsa cu moartea şi că n-are nici un farmec. Te-ai prins? După părerea mea, toată povestea asta are legătură cu ce-a făcut tatăl tău pe când era la închisoarea de la…o clipă… de la…Aiud. Aiud. Aiud. Aiud.

SOL: Şi ce-a făcut?

ANCH: N-avem informaţii. Bucureştiul se mişcă greu.

SOL: Hai să-ţi spun eu ce-a făcut tatăl meu, ca să nu mai convorbești discuţii inutile cu colegii din Balcani. Tatăl meu a fost un erou care a suferit ca deţinut politic la închisoarea din Aiud şi apoi a scris o carte despre toate atrocităţile petrecute acolo. Cartea asta e folosită azi de armata americană în lupta împotriva terorismului. O folosesc şi eu şi sunt mândru că tata e ăla care-a scris-o. Şi să mor io dacă mă simt vinovat cu ceva. Ăsta e adevărul.

ANCH: Adevărul. Ce e adevărul? Aici, adevărul îl hotărâm noi. Crede-mă, John, n-oi fi eu Dumnezeu, ca taică-tu, dar mă rog pentru tine. Ar fi păcat să schimbi curtea de la Abu Ghraib cu-aia marţială. Deocamdată o să-ţi amintesc ce-ai făcut.

SOL: Ştiu exact ce-am făcut. N-avem ce vorbi.

ANCH: Nu vrei să vorbeşti cu mine? Fraiere, nu ştii că am puterea să te eliberez sau să te dau pe mâna justiţiei? Aşa că taci dracului şi-ascultă. Mai ştii, s-ar putea să-mi placă ce le-ai făcut capetelor de prosop. Uite, asta e tare de tot. “Deţinuţii de sex masculin au fost obligaţi să poarte sutien şi chiloţi tanga.” Cool, man! Cool!

SOL: N-a fost ideea mea. Zi mai departe.

ANCH: Ai dreptate, fiul lui Dumnezeu nu-şi pierde timpul cu fleacuri. Da’ de-asta ce zici: în calitate de responsabil cu mâncarea deţinuţilor, sergentul John Calimente a încercat să hrănească cinci mii de deţinuţi cu două conserve de peşte şi cinci pesmeţi. Şi? I-ai săturat, John?

SOL: N-a mai fost nevoie. S-au mâncat între ei. Ca la Aiud.

ANCH: Înţeleg. Aici scrie că ai înviat un deţinut, după care l-ai împuşcat.
Fă-mă să pricep.

SOL: Deţinutul ăla a vrut să-şi ia zilele. Pe mine tata m-a-nvăţat să nu mă sinucid nici mort, da’ eu am înţeles că omul ăla nu mai rezista şi voia să termine cu viaţa. Aşa că eu doar l-am ajutat s-o facă cum trebuie: l-am coborât din ştreang, l-am sărutat pe gură şi, după ce şi-a revenit, l-am împuşcat în cap. Nimic altceva.

ANCH: Iată un om dintr-o bucată! Dar cu vindecarea leprosului cum a fost? Chiar trebuia să-l jupoi de viu? Şi nenorociţii ăia, împuşcaţi în măduva spinării, pe care i-ai pus să se târască cu patul în spate.

SOL: Trebuiau să se ridice şi să umble. Plimbarea deţinuţilor are şi ea rostul lor. Plus de asta nu eram destui ca să-i cărăm prin toată închisoarea.

ANCH: Ai şi tu dreptate. Spune-mi, John, ai omorât acolo o grămadă de arăbeţi. I-ai văzut vreodată să plângă înainte?

SOL: N-apucau, pentru că mă cunoşteau, aveau încredere în mine, eram prieteni.

ANCH: Am înţeles. Aici scrie că într-o dimineaţă i-ai scos cu barca în larg şi i-ai pus să umble pe apă. Nu ştiai c-o să se înece?

SOL: Sincer, să mor io dacă ştiam, mai ales că le arătasem înainte cum se face.

ANCH: Adică le-ai arătat cum se merge pe apă? John, dă-mi voie să nu te mai cred.

SOL: Dacă-ţi arăt şi ţie, te bagi?

ANCH: Ce tare-i asta! Slavă Domnului, pe mine nu mă poţi obliga.

SOL: Nu, dar te-aş putea convinge.

ANCH: Ok, John, eu m-am cam lămurit. A, mai era povestea cu animalele de la grădina zoologică din Bagdad. Am înţeles că după fuga lui Saddam, cineva le-a eliberat colateral şi pe ele. Lei, pantere, tigri, urşi. De ce le-ai adus la Abu Ghraib?

SOL: Am vrut să fac prima şcoală de gladiatori din Irak.

ANCH: Şi pentru asta i-ai pus pe deţinuţi să lupte cu fiarele în curtea închisorii?

SOL: Ar fi durat şi costat prea mult să construiesc o arenă numai pentru asta.

ANCH: Înţeleg. Spune-mi, John, nu ai avut uneori senzaţia că nu eşti din lumea noastră? Că ai venit de undeva şi nu ştii încotro te duci?

SOL: Niciodată. Sunt semn de pământ. Mă mişc pe propria mea orbită. Uneori stau în întuneric, alteori în lumină. Legiunea străină m-a învăţat cum să mă-nvârt după războaie ca după soare. Da' de ce mă-ntrebi?

ANCH: Pentru că tocmai te-am cercetat şi nu ţi-am găsit nici o vină. Dă-mi voie să-ţi strâng mâna şi să te felicit. Continuă să lucrezi la acest nivel şi astfel misiunea ta aici va fi o reuşită. N-am nici cea mai mică îndoială.

Cei doi se ridică în picioare şi se salută. Apoi rămân nemişcaţi o bună bucată de vreme, privindu-se. Soldatul trage un scuipat pe scenă. Anchetatorul se duce lângă scuipat, îl priveşte, apoi calcă uşor pe el, cu un picior. Se aude un plescăit cu reverb Anchetatorul e fericit şi bate din palme. Soldatul scuipă din nou. Anchetatorul calcă în scuipat cu celălalt picior şi râde. Scena se repetă până când Anchetatorul iese călcând în flegmele Soldatului, ca peste nişte ochiuri de apă.

CINCI

Soldatul stă singur pe o bancă. Pare să doarmă. Apare o femeie cu cagulă, care se aşează alături şi îşi leagă o mână cu cătuşe de una din mâinile soldatului.

SOLDATUL: Cine e?

FEMEIA : Nu mă recunoşti? *(îşi scoate cagula)* Aşa e mult mai bine.

SOL: Ce cauţi aici? Nu ţi-am spus să nu vii după mine? Unde te crezi, în *Mioriţa*?

FEM: Sunt încă mama ta. Când erai mic ne vedeam ceva mai des, eu având mai multe obligaţii faţă de tine, dar timpul a trecut în zbor şi iată c-a venit şi rândul drepturilor.

SOL: Ce drepturi?

FEM: Dreptul la vizită a celei care ţi-a dat viaţă.

SOL: Mulţumesc, nu ți-am cerut nimic.

FEM: Uită-te la mine. Uneori mi se pare că nu mai știi cine sunt.

SOL: Cum să nu știu? Nu eşti tu molia care-a trăit toată viaţa într-un covor unde-a depus într-o zi un ou kaki din care iată-mă?

FEM: Minţi! Niciodată n-am suportat covoarele. Le urăsc! Le urăsc! Și ele mă urăsc!

SOL: Şi eu te urăsc. *(descoperă cătușele)* Ce-i asta?

FEM: De ce m-ai părăsit? O mamă e mai importantă decât un nenorocit de război.

SOL: Vorbeşte frumos.

FEM: Ai plecat de la şaişpe ani.

SOL: De la șaișpe luni am vrut să plec, dar nu mă ţineau picioarele. Dezleagă-mă.

FEM: Mai întîi să vorbim. Cuvintele descătuşează.

SOL: Mă laşi? Ce-ascunzi acolo?

FEM: Un carneţel în care mi-am notat tot ce-ai spus până să pleci.Vrei să-ţi citesc?

SOL: Ai venit pân-aici ca să-mi citeşti? Dă-mi drumul.

FEM: Încă puţin. Fii atent. *(citeşte)* „Când afară e soare, eu îmi dezbrac umbra şi o pun pe jos."

SOL: Am spus eu asta? Trebuia să mă-mpușcați.

FEM: Nu fi prostuţ. Ascultă. „În iad nu e foc. Fiecare îşi aduce focul cu sine atunci când soseşte." Asta ai spus-o într-o zi de ianuarie.

SOL: Eram la Aiud şi mi-era frig. Mai ai?

FEM: Nu-i aşa că sunt drăguţe? Ascult-o pe asta. „Doar o dată s-a văzut pe pământ cum e-n Rai, atunci când la potop animalele s-au ţinut de mână, două câte două şi s-au suit în bărcuţa de hârtie a domnului Ministru şi nu mai ştia nimeni de muşcat"

SOL: Asta chiar nu e rea. Da' să mor io dacă pricep de ce mi le citeşti.

FEM: N-am terminat. Uite, asta e preferata mea. „Apa mării e sărată / de la pipi lui Dumnezeu / care-a înecat lumea toată / până am rămas doar eu”. Şi-ncă una, tot cu el, şi gata: „ Fabricant de carne vie / şi-a deschis măcelărie / în frumoasa Românie.”

SOL: Am înţeles. Vrei să vorbim?

FEM: Unde e?

SOL: Aici, în Bagdad. Acum e ţesător de covoare. Vrei să-ţi aranjez o întâlnire?

FEM: În ce sens?

SOL: În sensul că-l arestez, îi pun cătuşele şi-l aduc aici. În Irak asta e cea mai bună modalitate de a te întâlni cu cineva.

FEM: Ştiu, am aflat şi eu. *(cei doi își privesc mâinile şi râd, atmosfera se destinde)*

SOL: Cu ce-ai venit?

FEM: Cu zborul București - Berlin. Era mai ieftin.

SOL: Berlinul e-n partea cealaltă, mamă. Dacă nu vrei, nu-mi spune, nu mă minţi.

FEM: Am venit cu zborul de Berlin.

SOL: Înseamnă că suntem la Berlin.

FEM: Tu vrei la Berlin. Eu n-aveam cum s-ajung la Berlin. Eu ştiam că voi ajunge la Bagdad.

SOL: Ştiai că vei ajunge la Bagdad. De unde ştiai?

FEM: De la doi arabi, care discutau în idiş, la o benzinărie din Otopeni, despre cum avionul de Berlin va ajunge la Bagdad.

SOL: Ai venit cu un avion deturnat?

FEM: Am riscat, ştiu. Puteam să ajung la Berlin. Puteam să mă lovesc de marele zid chinezesc al Berlinului.

SOL: Mamă, marele zid chinezesc e în China. Zidul sovietic al Berlinului nu mai există de cinşpe ani.

FEM: Ce s-a-ntâmplat cu el?

SOL: A fost dărâmat.

FEM: Serios? Cine știe ce chinezărie era.

SOL: Lasă asta. Cum ai coborât din avion?

FEM: Am aşteptat ca forţele speciale să-i lichideze pe terorişti şi pe ostatici şi dup-aia m-am dat pe tobogan. Ceilalţi trei supravieţuitori mi-au zis că a fost mai bine decât la Munchen, în ’72.

SOL: Ce-a fost la Munchen, în ’72?

FEM *(după o pauză)*: Am uitat.

SOL: Ziceai că vrei să vorbim despre tata.

FEM: Nu cred că mai vreau. Mi se pare că e tot timpul prin preajmă, cu covorul ăla sub braţ, ca atunci, la Aiud, şi ascultă ce vorbim.

SOL: Când ca atunci? Mamă, vrei să-mi spui ceva despre tata? De-asta m-ai legat?

FEM: Te-am legat ca să stai cu mine. Te văd atât de rar. Când l-ai văzut ultima oară?

SOL: Pe tata? Acum două zile.

FEM: Şi nu ţi-a spus nimic?

SOL: Ce să-mi spună? Vorbeşte, mamă! *(scoate un cuţit)* Să mor io dacă nu-mi tai mâna şi vă las aici pe amândouă.

FEM: E vorba de ce-a făcut la Aiud.

SOL: Iar, mamă? Şi tu vrei să vorbim despre asta? Iar vrei s-auzi c-a fost cea mai împuţită felie din viaţa lui? C-a fost închis, înfometat, bătut şi torturat. Că şi-a pierdut toţi dinţii acolo. Asta vrei s-auzi?

FEM: Ţi-a spus el toate astea? Ştiai că acolo era numit Dumnezeu?

SOL: Pentru că era bun şi milostiv cu toată lumea. Şi îi iubea pe toţi. Şi n-a fost nevoie să-mi povestească nimic. Totul e scris în memoriile lui.

FEM: Jurnalul unui şobolan fericit. Ce mai titlu!

SOL: Ca să se vândă, mamă. Parcă n-ai şti cum e cu piaţa de carte.

FEM: L-ai citit?

SOL: Dacă l-am citit? Îl ştiu pe dinafară. Şi nu doar eu. E manualul de supravieţuire al armatei americane. Iar pentru mine e talismanul care-mi dă putere să rezist aici. Tu nu ştii ce-i aici, mamă.

FEM: Îmi imaginez.

SOL: N-ai tu atâta imaginaţie. Ăsta-i nu un război, mamă. Aici ne luptăm cu fiecare fir de nisip. Şi când crezi că totul s-a terminat, cineva întoarce iar clepsidra. Şi ştii de ce? Pentru că şi duşmanii noştri au citit jurnalul tatei. Numai că eu l-am citit mai bine.

FEM: Cei de la comandament mi-au spus că te-ai transferat la Abu Ghraib. Nu ştiu ce-nseamnă, dar sună frumos, aşa ca-n o mie şi una de nopţi.

SOL: Şi ce mai nopţi. E cea mai mare închisoare din Irak. Aici sunt închişi deţinuţii periculoşi, duşmanii democraţiei şi ai Americii. Nişte animale.

FEM: Şi tu îi păzeşti, nu-i aşa?

SOL: E-un fel de-a spune. Mai degrabă îi îmblânzesc. Uneori îi mai şi dresez.

De fapt, nu prea avem voie să vorbim despre...

FEM: S-a-ntâmplat ceva?

SOL: Nu ştiu. M-a cam luat cu ameţeală.

FEM: Vrei să te-ntinzi?

SOL: Să mă-ntind? Nu, nu cred că vreau... *(se lasă moale în poala femeii)*

FEM *(mângâindu-l pe cap)*: Cum eşti?

SOL: Acum e mult mai bine.

FEM: Vrei să-ţi scot cătuşele?

SOL: Nu, lasă-le. Mi-e frică să nu cad.

FEM: N-ai să cazi. Mama e lângă tine.

SOL *(tremurând)*: Mi-e foarte frig. De ce s-a făcut aşa frig?

FEM *(luînd carneţelul)*: Ia să vedem. Am găsit. *(citeşte)* „În iad nu e foc. Fiecare îşi aduce focul cu sine atunci când soseşte.” Vezi? Mereu ai fost un uituc. Mai ştii când uitai să te trezeşti dimineaţa?

SOL: Nu mai ştiu. Aici e mereu întuneric. Ai avut dreptate. M-am jucat prea mult cu umbrele altora şi până la urmă s-a făcut noapte. Măcar am fost un copil cuminte?

FEM: Nu cine ştie ce. Făceai tot felul de năzbâtii. Odată te-ai uitat urât la un băiețel şi săracul a căzut grămadă la pământ. Altădată nu ţi-a plăcut ţie de-un copac şi până-a doua zi se uscase. Ultima oară ai înviat un peşte sărat. Aşa că ai făcut şi fapte bune.

SOL: Şi-acum de ce nu mai pot? De ce nu pot să fac decât rău? De ce, mamă?

FEM: Cred că exagerezi. Omul nu poate să facă numai rău. Pentru că omul e supusul greşelii. Şi-atunci, greşind, apar şi faptele bune. Nu, nu, omul nu poate face numai rău.

SOL: Eu pot, crede-mă. E destul să-mi văd babuinii în fiecare dimineaţă şi-ncep să am idei. Pentru fiecare dintre ei am câte o idee. Şi până seara le împlinesc pe toate. Rămân cu capul gol, ca un încărcător consumat. Culmea e că dimineaţa toate ideile mi se par înălţătoare, frumoase, pozitive. Dar pe măsură ce ziua trece şi babuinii cad, unul câte unul, la picioarele mele, realizez că ceva n-a mers. Vezi tu, când eşti acolo, singur cu ei, te simţi ca şi cum ai fi cu adevărat în afara societăţii, în afara timpului şi spaţiului. Până la urmă ăia de la CIA aveau dreptate. Uneori parcă nu sunt din lumea asta. Totul e o halucinaţie. Te simţi atât de izolat, izolat moral vreau să spun, încât chiar simţi că le-ai putea face tot ce vrei nenorociţilor ălora de babuini şi poate chiar vrei să le faci. Şi după aia vrei să-mpingi puţin mai departe limitele, şi-apoi încă puţin, să vezi cât de departe poţi să mergi şi de obicei mergi până la capăt. Şi-abia atunci simţi că te-ai întors.

FEM: Poate c-ar trebui să vorbeşti despre asta cu tatăl tău. Voi doi semănaţi atât de bine.

SOL: Nu-i adevărat. Tata n-ar înţelege nimic. Tata a fost un om bun, care a făcut numai bine. Şi pentru asta a suferit.

FEM: Cred că exagerezi. Omul nu poate să facă numai bine. Pentru că omul e supusul greşelii. Şi atunci, greşind, apar şi faptele rele. Nu, nu, omul nu poate face numai bine.

SOL: Ai terminat? Atunci dă-mi drumul şi cară-te! Să mor io dacă glumesc.

FEM: Mi s-a părut mie sau i-ai spus mamei tale să-ţi dea drumul? Asta a fost ceva foarte nepoliticos. Să ştii că o mamă nu face niciodată asta. O mamă adevărată nu-i dă niciodată drumul băieţelului ei. O mamă adevărată îi dă întotdeauna o mână de ajutor puiului ei. Pentru ca puiul ei să nu moară niciodată.

Femeia se ridică de pe bancă şi pleacă. În urma ei lasă o mână legată cu cătuşele de mâna soldatului. Acesta rămâne înmărmurit, se uită la ea, îşi dă seama în cele din urmă că e mâna unui manechin, se enervează şi o loveşte de bancă şi de podea până o face praf.

ȘASE

Soldatul şi Sami Aza fumează iarbă într-o încăpere plină cu aparate de fitness.

SOLDATUL: Căcat! Nu i-ai sfărâmat ca lumea.

SAMI AZA: Trage mai tare. Nu vezi că n-au aer?

SOL: Trage tu. Nu merge! Trebuia să le ţii în congelator.

AZA: Eşti obsedat.

SOL: Sunt high.

AZA: Eşti o pulă. Nu eşti nici buzz. Ce dracu'-i ăsta?

SOL *(dând cu spray)*: Să mor io dacă nu miroase.

AZA *(cercetând spray-ul)*: Ozium. N-am auzit.

SOL: N-ai ce s-auzi. Nu e pentru urechi. L-am furat de la pompele noastre funebre.

E împotriva morţilor. Adică împotriva mirosului de mort.

AZA *(bea dintr-o sticlă)*: Pentru cât mai mult Ozium armatei americane.

SOL: Ce naiba faci?

AZA: Beau.

SOL: Păi nu erai musulman?

AZA: Păi nu era apă? *(râd amândoi)* Să nu uit, am ceva pentru tine. Am vrut să ţi-l trimit mai devreme, dar îţi pierdusem urma.

SOL: Nici acum n-ai găsit-o. Tot eu am dat de tine. Acum eşti peştele cel mare.

AZA: Peştii nu se-mpuşcă, nu-i aşa? *(scoate un trabuc)* Fii atent: ăsta e făcut cu iarbă luată dintr-un covor de-al tatei. E de pe vremea când covoarele se ţeseau cu cânepă bună, ăia de le cumpărau stăteau cu nasu-n ele când se rugau, toată lumea era fericită şi nimeni n-avea nevoie de căcatul vostru de democraţie.

SOL: Am înţeles. O s-o fumez în amintirea răposatelor democraţii vegetale. Din ce-am auzit, aici totul se va termina curând. Va trebui să-mi caut alt război.

AZA: O să te caute el, n-avea grijă. Auzi, frate, când ne-am văzut noi ultima oară?

SOL: Acum un an, în deşert. Dar cred că era prima, nu ultima.

AZA: Cum zici tu, frate.

SOL: Ne rătăcisem amândoi, dar numai eu rămăsesem fără apă.

AZA: Ai fi murit fără mine.

SOL: Ai fi murit cu mine dacă nu mă salvai. Mai dă-mi o negresă.

AZA: Ai mâncat deja trei. O să te faci praştie.

SOL: Prăjitura spaţială e satelitul capului meu. Să mor io dacă-nţeleg. Apa, mâncarea şi armele erau la tine. Puteai să mă lași să crăp acolo.

AZA: Aveam alte planuri cu tine. Mai ţii minte ce-am făcut atunci?

SOL: Soarele ne bătea în cap şi noi jucam mimă.

AZA: De fapt, eu mimam şi tu ghiceai. O ghiceală, o gură de apă.

SOL: O neghiceală, o gură de nisip fierbinte.

AZA: Tatii îi plăcea rece.

SOL: Îi place şi-acum. Mi-aduc aminte că te-ai transformat în fum, în foc, în abur, în Pamella Anderson. Apoi ne-am jucat de-a v-aţi ascuns.

AZA: Tu erai prea obosit, aşa că m-am ascuns tot eu.

SOL: Dar înainte mi-ai dat să trag un fum şi tot deşertul s-a dus în pizda mă-sii.

AZA: Cum să m-ascund în deşert? M-ai fi găsit imediat.

SOL: Oricum te-am găsit. De fiecare dată. În fântână, în baltă, în trestie, în copaci, în cimitire, în noroi, în vârful muntelui, în turma de porci, în Fata Morgana.

AZA: Mai încet.

SOL: Căcat. Aici nu ne-nţeapă nimeni. Aici intru doar eu şi babuinii mei.

AZA: M-am prins. Şi? Cum se procedează? Îmi aleg singur aparatul?

SOL: Cum vrei. Ale voastre erau de pe vremea lui Saddam şi puţeau a hoit aşa că le-am înlocuit. Oricum, tu meriţi ce-i mai bun. Doar eşti fratele meu vitreg.

AZA: Nici măcar. Tatăl tău m-a înfiat, dar alesul ai fost tu. Tu eşti John Calimente, eu doar Sami Aza. Înţelegi, frate?

SOL: Şi totuşi, tata ne-a-nvăţat aceleaşi lucruri. Din cărţile lui. Avem aceleaşi amintiri. Dacă n-ai fi musulman aş spune că suntem fraţi de cruce. E dreptul tău să aperi Al Quaeda, e datoria mea să vă vânez ca pe şobolani.

AZA: Atunci fă-o până la capăt. Şi nu uita de marele şobolan fericit cu covoarele lui fermecate.

SOL: Ce-ai cu el? Tata m-a-nvăţat tot ce ştiu. Pentru mine tata a fost Dumnezeu.

AZA: Aşa i se spunea la Aiud. Aiud. Aiud. Uite, abia acum când repet, îmi dau seama cât de arăbeşte sună. Aiud. Aiud. Aiud. Aiud Ghraib.

SOL: E sunetul cânepii, frate. Nu le mai suda. Şi când spui Aiud, gândeşte-te că tatăl nostru a suferit acolo, alături de ceilalţi.

AZA: Alături de ceilalţi şobolani fericiţi. Nu asta ai vrut să spui? Ce nu ştii tu e că la penitenciarul de maximă siguranţă de la Aiud, tatăl nostru n-a fost un rozător de pesmet, era chiar preafericitul motan, chinuitorul şi-apoi mâncătorul de şobolani.

SOL: Atenţie la ce scoţi pe gură! Să mor io, da' cred că nu ştii ce vorbeşti.

AZA: Ba știu foarte bine. Vorbesc despre Aristide Calimente, cel mai sinistru torţionar pe care l-a avut sistemul penitenciar din România anilor cincizeci.
I se spunea Dumnezeu pentru că avea drept de viaţă şi de moarte asupra deţinuţilor.

SOL: Minţi! Minţi, câine! Tata n-a făcut rău la nimeni. Citeşte-i jurnalul.

AZA: Nu fi ridicol. Toată lumea l-a citit. Toată lumea-l ştie pe de rost. Cum crezi c-ar mai fi apărut Al Quaeda, Guantanamo şi Abu Ghraib dacă nu exista „Jurnalul unui şobolan fericit”? Ce nu pricepi tu, frate, e că eu nu-l condamn pentru răul făcut, ci pentru că n-a mers cu el până la capăt. A fost un laş şi un căcăcios şi i-a fost frică să povestescă tot. Nu pricepi că dacă noi am fi ştiut toate reţetele răului

de la Aiud, războiul ăsta s-ar fi terminat de mult şi voi eraţi acum acasă, parfumaţi cu Ozium şi înveliţi în drapelul cu steluţe?

SOL: De unde ştii că n-am fi câştigat noi?

AZA: E simplu. Cine are unde să se-ntoarcă nu se mai gândeşte la victorie.

SOL: Mâinile sus! Dacă te mişti, trag fără somaţie. Numele, cetăţenia şi ocupaţia.

AZA: Sami Aza, cetăţean al deşertului.

SOL: Să mori tu? Ocupaţia.

AZA: Americană.

SOL : Ocupaţia ta, boule!

AZA: Sunt conducătorul organizaţiei teroriste Al Quaeda.

SOL: Nu fi tâmpit. Nu vezi c-am pornit camera de filmat? Vreau să te arestez doar pentru trafic de canabis.

AZA: Ok, mă numesc Sami Aza, sunt consumator şi traficant de canabis şi în calitate de conducător al organizaţiei teroriste Al Quaeda, am coordonat cincizeci de atentate cu bombă, douăzeci de răpiri, cincisprezece execuţii prin decapitare şi opt atentate cu maşini capcană.

SOL: Bine, frate, dacă asta vrei. *(îl târăşte până la un scaun de masaj cu rotile, îl leagă cu cătuşe şi îl înfăşoară cu sârmă)* Să mor io dacă n-aş fi vrut să te prăjesc cu mâna mea, numa' că-n jurnalul tatei nu se pomeneşte nimic despre asta. Ai şi tu dreptate. Are şi Dumnezeu păcatele lui. Adio, frate. Şi vezi că acolo unde-o să te duci nu e foc. Focul şi-l aduce fiecare când soseşte. Să nu uiţi asta.

ȘAPTE

O toaletă publică, văzută în secţiune şi împărţită de un perete în două spaţii: într-o parte cabina, în cealaltă chiuvetele. Ţesătorul stă în cabină, cu spatele la public.De partea cealaltă a uşii apare femeia. Îşi lipeşte urechea de uşa cabinei şi ascultă. Bate la uşă.

ŢES: Ocupat.

FEM: Ştiu că eşti acolo. Ştiu că tu eşti.

ŢES: Tu? Nu pot să cred. Ce cauţi aici? Cum m-ai găsit?

FEM: Îl căutam pe Dumnezeu şi evident c-am dat de tine. E drăguţ aici. Îmi place cum te-ai aranjat.

ŢES: Ai venit şi tu să răscoleşti rahatul?

FEM: Ai dreptate. Cred că ăsta e locul cel mai bun.

ŢES: John te-a trimis?

FEM: Fiul nostru? Nu, nu, de data asta am mers pe intuiţie. E un covoraş pe care nu aluneci niciodată. Nu vrei să ieşi?

ŢES: N-am terminat.

FEM: Asta era replica mea. După ce tu mă violai şi ieșeai din celulă cu covorul sub braţ.

ŢES: Asta e tot ce-ţi aminteşti despre noi?

FEM: Mai am şi altele. Dacă tot nu vrei să ieşi, am putea să le depănăm împreună. La asta chiar mă pricep. Mai ţii minte când deşiram ghemele alea colorate? Pentru primele tale covoare de la Aiud. Îmi amintesc că odată ţi s-a terminat roşul şi m-ai pus să strâng firele în palmă până când m-a pornit sângele. Şi după ce covorul a fost gata a trebuit s-alung muştele alea verzi. Mai ştii ce-am mai râs când câinele închisorii a mâncat jumate din el? În noaptea aia m-am visat fără degete. Apropos, n-ai ceva de mâncare? Orice. Ca la Aiud.

ŢES : Ce vrei de la mine? Ce pot să mai fac acum? Mai bine m-ai ajuta să mă-ntorc acasă.

FEM: Care casă? La Aiud n-a mai rămas nimeni. Nu vrei să-ţi citesc ceva? Lectura e diuretică. Poate-ţi mai vine vreo idee. I-auzi. *(citește)* „Se recomandă îmbibarea cu sânge uman a hainelor deţinuţilor irakieni şi expunerea acestora la roiuri de muşte şi haite de câini.” Din „Manualul de luptă împotriva terorismului”, Philadelphia University, 2003. Sursa citatului: „Jurnalul unui şobolan fericit.”

ŢES: Aşa, şi? Ce-i cu asta? Nu poţi dovedi nimic. Au mai încercat şi alţii. Nu eşti nici tu decât o oengistă mâncătoare de căcat.

FEM: Să nu le-amestecăm. Mâine o să ne doară capul. Asta cu mâncatul de căcat e din altă amintire. Ca un Dumnezeu cu memorie absolută ce eşti, ar trebui să-ţi aminteşti de bătrânul preot de la Aiud, pe care l-ai obligat să slujească în pielea goală, cu crucea atârnată de sex, în timp ce restul deţinuţilor mâncau bucăţi uscate de rahat muiate-n urină, în loc de pâine sfinţită şi vin.

ŢES: Eşti bolnavă. Nu-mi amintesc nimic. La urma urmei, de unde ştii cu cine vorbeşti? De unde ştii că sunt eu? Nu m-ai văzut de douăzeci de ani.

FEM: Dar tu mă vezi, nu-i aşa, Doamne?

ŢES: Poftim?

FEM: Păi, cine sunt eu să te văd, Doamne Dumnezeule? Unei păcătoase ca mine să i se îngăduie o asemenea cinste? Şi dacă nu te văd, Dumnezeul meu, oare nu pot crede în tine şi în faptele tale? Căci tu eşti nevăzutul, văzut doar de cei cu credinţă în tine. Problema ta, Doamne, e că tu eşti indestructibil, incorigibil şi inevitabil.

ŢES: Inevitabil ar trebui să te cauţi.

FEM: Astăzi te-am căutat pe tine şi iată că, după douăzeci de ani de rătăcire prin pustiu, te-am găsit. Eşti tu, viu şi nevătămat, aşa cum te-am lăsat la Aiud, după cum vii şi nevătămate sunt şi faptele tale, aşa cum scrie aici, la manual. Să-ţi mai citesc?

ŢES: Treaba ta. Fă ce vrei. Oricum nu te mai ascult. *(trage apa de câteva ori)*

FEM *(citeşte)*: Din „Jurnalul unui şobolan fericit". „Unu. Deţinuţii vor fi hrăniţi cu pagini din cartea sfântă, muiată-n fecale. Doi. Cîinii cu botniţă vor fi asmuţiţi asupra deţinuţilor legaţi la ochi. Trei. Deţinuţii de sex masculin sunt obligaţi să poarte sutien, ciorapi şi chiloţi de damă. *(pauză)* Şi noi, care la Aiud umblam în zdrenţe şi cu ţâţele pe-afară. Patru. Deţinuţilor cu cagule li se vor lega electrozi de picioare, simulându-se apoi o electrocutare. Cinci. Deţinuţilor li se vor congela degetele..."

ŢES: Ajuuungeee! Ce vrei de la mine? N-am fost numai eu! Nu eram singur acolo!

FEM: Ai dreptate. Înainte să mă violezi l-ai trimis la mine pe Gabriel, gardianul ăla cu palma cât o lopată. Te-a peţit vreo jumătate de oră după care a obosit şi m-a lăsat baltă. De sânge. Apoi ai venit tu, elegant, proaspăt ras, mirosind a parfum, cu covorul sub braţ. Când mi-ai smuls rochia am leşinat şi m-am trezit gravidă. Doamne, Dumnezeule, mi-am spus, cum să am un copil fără să mă fi atins vreun bărbat? Numai că tu m-ai atins. M-ai atins până când m-am făcut moale ca preşul ăla nenorocit pe care m-ai violat. După ce s-a născut copilul, mi l-ai luat şi l-ai dat unei femei de lapte. Mi-l aduceai din când în când, mai mult ca să mă chinui. La şaişpe ani mi l-ai luat de tot şi l-ai făcut soldat. L-ai învăţat tot ce ştiai. Doar era fiul lui Dumnezeu, nu-i aşa? Apoi l-ai trimis în lume să-ţi împrăştie învăţătura. Învăţătura ta de calibrul 223. Treizeci de parabole dintr-o singură apăsare pe trăgaci. L-am văzut alaltăieri. E şi el un monstru ca tine. Un răpitor. Urăşte cum clipeşte şi ucide cum respiră. Dar e copilul meu. Chiar dacă te iubeşte doar pe tine. Sau trebuia să spun că te divinizează? Ascultă-mă! Trebuie să-l opreşti. Pe tine-o să te-asculte. Poate că încă nu e totul pierdut. Am simţit asta când l-am ţinut în braţe, acum două zile. Era din nou copilaşul meu. De ce taci? Unde e? Unde e băiatul meu? Ce să fac? Unde să mă duc, Doamne, Dumnezeule?

ŢES: Te rog, nu-mi mai spune-aşa. Acum mă numesc Ghimbir Murat, cetăţean irakian şi ţesător de covoare.

FEM: Luate-ar dracu' cu covoarele tale cu tot! Din cauza lor s-au întâmplat toate nenorocirile. Am să le dau foc. Cu mâna mea o să dau foc la toate cârpele alea.
Te implor. Spune-mi cum s-ajung la băiatul meu? Să mă ducă cineva până la el.
Trebuie să mai fi rămas cineva care ştie drumul.

ŢES: Tu știi că ai dreptate? Mai e cineva care ştie unde să-l găsești. Îl cheamă Sami Aza. Spune-i că eu te-am trimis. Îl găseşti într-un scaun electric la închisoarea de la Abu Ghraib

OPT

Femeia împinge scaunul electric cu rotile în care se află, conectat la sârme şi electrozi, Sami Aza. În spatele scaunului atârnă un cablu pentru priză, care e târât pe jos ca o coadă.

SAMI AZA: Ia-o pe-aici! Ba nu! Pe-aici! Pe dincolo! Aşa! Aşa şi pe dincolo! Spre nord! Spre vest! Sud-est! Est-vest! Vest-nord! De ce mă zgâlţâi? Ce-i asta? Oprește-te! Opreşte-te, când îţi spun!

FEMEIA: Am obosit. Nu vrei o cola?

AZA: De unde?

FEM: E un automat în spatele meu.

AZA: Ce calibru?

FEM: Nu-nţeleg.

AZA: Ce nu-nţelegi? E-ncărcat?

FEM: Cine?

AZA: Automatul. Ăla din spatele tău. Şi tu vrei s-o mierlesc mai repede? Mută-ţi gândul. Sunt programat la microunde. Vezi cablul ăla ? Dacă-i mituiesc, gardienii mă lasă să mi-l bag singur în priză. Aici, să mori când vrei, te costă. Apropos. Cât e ceasul?

FEM: E două.

AZA: Futu-i! Ştii c-am fost fraţi?

FEM: Cine?

AZA: Eu şi cu fi-tu.

FEM: De tine nu-mi amintesc.

AZA: Corect. Briliant. Merit o cola că te-am inspirat. Am fost fraţi vitregi. Din toate punctele de vedere. Bătrânul Calimente m-a-nfiat pe când eram copil. L-ai cunoscut?

FEM: Pe cine?

AZA: Pe Aristide Calimente, zis Dumnezeu. Mai nou s-a făcut Ghimbir Murat.

FEM: Nu fi idiot.

AZA: Unii zic că te-ar fi violat într-o celulă la Aiud. Apoi, din celula aia s-au făcut două celule, trei celule, patru celule, o mie şi una de celule şi aşa a apărut tânărul John Calimente. Dar eu nu cred.

FEM: Ce nu crezi? Că m-a violat?

AZA: A, nu, asta e sigur, nici nu se putea altfel. Dacă vrea, Dumnezeu ne regulează pe toţi. În vis, în cur, în strungăreaţă, poţi să nici nu fi de faţă, poţi să nici nu fi în viaţă.

FEM: Se vede că eşti păgân. Că Allah al vostru o fi mai bun.

AZA: Eu vorbeam de Dumnezeul tău. Tu de care Allah vorbeşti?

FEM: Hai s-o lăsăm.

AZA: Aşa a zis şi Dumnezeul tău, da' nu te-a lăsat.

FEM: Ce nu m-a lăsat?

AZA: Gravidă. Mă urmăreşti?

FEM: Greu.

AZA: Deci. Zilele trecute am prins un congresman american. Se plimba dincolo de zona verde şi făcea poze, deghizat în jurnalist. Imbecilul nu ştia că toţi jurnaliştii din Bagdad fuseseră evacuaţi cu o seară înainte. Mă rog, nu contează. Ideea e că l-am reţinut, l-am băgat într-un portbagaj şi l-am dus într-un buncăr de-al nostru. Nu intru-n detalii, treaba e că înainte de a-l prescurta mi-a dezvăluit un secret.

FEM: Cine l-a-mpuşcat pe Kennedy?

AZA: E veche. Evident că tot noi l-am împuşcat. Nu, mi-a spus să nu-mi fac griji pentru femeile noastre violate de soldaţii americani.

FEM: Câtă compasiune.

AZA: N-am terminat. Când l-am întrebat ce-o să se-ntâmple cu toţi bastarzii războiului, a râs şi mi-a spus că nu va fi cazul, deoarece nici una din femeile noastre n-o să rămână gravidă.

FEM: Şi l-ai crezut?

AZA: La-nceput nu, abia după ce i-am tăiat gâtul am aflat că din douăzeci de femei violate, doar două au rămas gravide, da' pentru că erau târfe nu se numără. Şi-atunci mi-am amintit că congresmanul îmi explicase cum organismul femeilor e programat genetic să blocheze orice sarcină provocată de-un viol.

FEM: O fi fost vreun democrat, congresmanul ăsta al tău.

AZA: Habar n-am, el zicea că e mormon. Mormoni, hormoni, feromoni, o fi având vreo legătură. Ideea e că, nefiind fructul unui viol, John Calimente nu e băiatul tău.

FEM: Mai spune o dată asta şi te-mpuşc.

AZA: N-ai voie. Ţi-am mai zis. Dar dacă-mi dai o ţigară, te las să mă bagi puţin în priză. Cred c-am spus tot ce-aveam de spus.

FEM: Eu nu cred. Nu poţi să pleci şi să mă laşi aşa. Ce-i cu porcăria asta? De ce-a trebuit să-mi spui toate căcaturile astea? Vorbeşte, nenorocitule!

AZA: Am uitat să precizez că, nefiind al tău, John Calimente nu e nici fiul lui Dumnezeu, ceea ce complică puţin situaţia-n spaţiul cosmic.

FEM: Dar l-am născut! **Eu** l-am născut! Eram acolo!

AZA: Ştii ce? Tu n-ai născut niciodată nimic. Să-ţi intre bine-n cap!

FEM: Dar îmi crescuse burta.

AZA: De la lăturile servite la Aiud.

FEM: Dar l-am simţit cum mişca. Aici, pune mâna. Şi-aici.

AZA: Colici de fermentaţie şi de putrefacţie. Ai uita că te-au arestat pentru că veneai dintr-o familie reacţionară şi putred de bogată?

FEM: Nu vreau! Termină! Cine eşti? Cine eşti tu să-mi spui toate astea?

AZA: Acum ce faci, mă anchetezi? Îi fi citit şi tu jurnalul şobolanului. Ţi-am spus ce-aveam de spus şi gata. Te-am chemat eu aici? Cine te-a trimis?

FEM: Dumnezeu. Zicea că tu ştii drumul până la băiatul meu.

AZA: Păi vezi? Aşa a şi fost. Te-am dus pe drumul de întoarcere ca să-ţi arăt că n-ai de ce să boceşti după nimeni. Tu n-ai avut niciodată un copil.

FEM: Dar l-am născut !

AZA: Ţi s-a părut. Femeilor li se întâmplă asta tot timpul. Hai, gata! Ne liniştim, da? Uite, ia o gură de cola. Sami Aza o să-ţi explice cum a fost. Tu ţi-ai dorit foarte mult un copil, da? Da. N-ai apucat să-l faci în libertate, te-ai gândit c-o să-l faci în puşcărie. Gând plauzibil şi de-aia te-ai şi lăsat cunoscută de Aristide Calimente, zis şi Dumnezeu, zis şi făcut, nu mă-ntrerupe. Apoi, cu creierul tău de femeie violată, turbinat şi de bătăile de la Aiud, ţi-ai proiectat o sarcină, din cap în burtă. Şi uite-aşa ai dus-o nouă luni, până când ai făcut o apendicită, te-au tăiat şi asta a fost tot.

FEM: Şi John?

AZA: Tot nu te-ai prins? Dumnezeu l-a înfiat ca pe mine şi ţi l-a pus în braţe.

FEM *(tot mai abulică)*: Eu n-am fost o târfă. Eu l-am ţinut nouă luni într-o apă grea.

AZA: Pentru apa grea, Dumnezeu te-a anchetat o săptămână, zi şi noapte. Tatăl tău lucrase cu chimiştii nemţi la bomba atomică. Vrei să mai spui ceva?

FEM: Eu n-am fost o târfă. Eu l-am ţinut nouă luni într-o apă grea.

AZA: Încă o dată.

FEM: Eu n-am fost o târfă. Eu l-am ţinut nouă luni într-o apă grea.

AZA: Cred că e-n regulă. Mă asculţi?

FEM: Da. Eu n-am fost o târfă. Eu l-am ţinut nouă luni într-o apă grea.

AZA: Ok, am înţeles, e foarte bine ce-ai făcut, acum ascultă-mă. Dezleagă electrozii şi căcaturile astea de sârme. Poţi?

FEM: Am putut.

AZA: Bun. Ai o agrafă de păr?

FEM: Am.

AZA: Desfă-mi cătuşele.

FEM: Le-am desfăcut. Ce să fac cu ele?

AZA: Îmbracă-le. Stai! Mai întâi dezbracă-te.

FEM: Eu nu sunt o târfă...

AZA: Ştiu, l-ai ţinut nouă luni într-o apă grea. Vine cineva?

FEM: Nimeni.

Cei doi fac schimb de haine. Aza o aşează pe femeie în scaunul electric, apoi îi pune electrozii, sârmele şi cătuşele.

AZA *(o adulmecă)*: Nu e bine. Ăsta nu-i mirosul meu.

FEM: Şi ce să fac?

AZA: Nu ştiu. Ce-ar fi să te pişi pe tine?

FEM: M-am pişat.

AZA: Acum e mult mai bine. Mai vrei să-mi spui ceva?

FEM: Nu.

AZA: Atunci, du-te cu Dumnezeu. Stai! Ce bou sunt. Ai ţigări?

FEM: Eu nu sunt o târfã...

AZA: Eu da.

Sami Aza ia cablul de jos şi îl bagă în priza unui stâlp. Se face întuneric. Când se luminează din nou, Femeia a dispărut şi în locul ei a rămas doar o grămăjoară de cenuşă. Sami Aza aşteaptă puţin, apoi scoate din buzunar o ţigară şi o aprinde de la jar.

AZA: Iată şi focul. Cine zicea că trebuie să-l aduc eu? *(fumează fericit)* Ce-ai păţit, femeie? Păi vezi dacă pui botul la o mie şi una de nopţi. Uite, vezi, te-a tras curentul. *(scuipă în cenuşă, se urcă în scaun şi pleacă fluierând)*

NOUĂ

Ţesătorul şi Sami Aza stau şi aşteaptă în faţa trupului neînsufleţit al Soldatului.

Sami Aza e din nou în scaunul electric cu rotile şi are în braţe o urnă funerară.

SAMI AZA: Mai stăm?

ŢESĂTORUL: Cât s-a făcut?

AZA: E trei.

ŢES: Mai stăm.

AZA: Cât? Nu mai am ţigări. Mi-e foame. Mi-e somn.

ŢES: Va să zică s-a-ntâmplat vineri dup-amiază.

AZA: Atunci l-am găsit eu.

ŢES: Să zicem vineri pe la prânz.

AZA: Nu mai devreme?

ŢES: În nici un caz.

AZA: Şi azi e duminică. Ar cam fi timpul.

ŢES: Cât ai zis că e?

AZA: Acum e trei şi zece. Mergem?

ŢES: Vade retro. Dă-mi oglinda. *(îi pune Soldatului oglinda la gură)*

AZA: Ceva?

ŢES: Nimic.

AZA: O fi de la prea mult „să mor io”? Era vorba lui. Sau vrea să ne-aburească.

ŢES: Aici nu e că vrei sau nu vrei. Dacă ți-e dat să te ridici, te ridici şi gata. Se mişcă?

AZA: Nu. De ce nu plecăm fără el? Ştiu eu drumul.

ŢES: Mai stăm puţin.

AZA: Să fi avut nişte săruri, sau amoniac, ceva.

ŢES: Dacă nu l-a trezit tot mirosul ăsta, poţi să-i dai şi cu coada pe la nas.

AZA: Tu crezi că-și mai revine?

ŢES: Cine?

AZA: El. Nu vezi ce gaura are-n coaste?

ŢES: N-are nici o legătură. O să-şi revină.

AZA: Eu cred c-au vrut să scape de el. Îţi spun eu. Ştia prea multe despre Abu Ghraib.

Stai! Nu te mişca! Se mişcă!

ŢES: Era şi timpul. Începusem să am emoţii.

AZA: Uite-aşa îşi pierde Dumnezeu credinţa.

ŢES: Te pleznesc dacă mai spui chestia asta. Te-am rugat să te abţii.

AZA: Ai ceva în păr. Cred că e din măr.

ŢES: Ce e?

AZA: Viermele ţesător al îndoielii. Îl omor sau îl pun deoparte?

ŢES: Mai bine m-ai ajuta să-l ridic. Doamne, cum poa' să pută.

AZA: Eşti sigur că se mişcă? Poate se descompune.

ŢES: Când o să te maturizezi şi tu?

AZA: Când dracu' să mă maturizez? M-ai alungat necopt şi ai fi vrut să mă pârguiesc în iarbă. Fructele se coc în pomi. În iarbă doar se strică.

ŢES: Mare filozof ! Te pomeneşti că eşti bun şi la teologie.

AZA: Încearcă-mă. Cât ești tu de Dumnezeu, te fac din două vorbe.

ŢES: Ia fă-l tu pe frate-tu din două mişcări.

AZA: Adică cum?

ŢES: Adică ia-l de jos şi puneţi-l în braţe.

AZA: Mie? Vrei să-mi vărs toate maţele?

ŢES: Păi şi cum să-l ducem pân-acolo? Tu eşti ăla pe rotile. Vrei sau nu vrei să ne-ntoarcem acasă?

AZA: Îl iau, dar tu ne-mpingi.

ŢES: Vă-mping, da' numa' pân' acolo

AZA: N-ai decât!

SOLDATUL: Decât respect.

AZA: Ce vrea?

SOL: Eu vreau decât respect. Voi eraţi? Ce feţe de babuini aveţi! Nu v-am omorât încă?

ŢES: Cum te simţi?

SOL: Nehotărât, confuz, îndoielnic. Nu ştiam ce să fac. Plus de asta, am visat că omul se trage din maimuţă. Iartă-mă, tatăl nostru. Am întârziat?

AZA: Dimpotrivă. *(îi dă urna)* Ţine asta. Mergem?

SOL: Iar pe drum? Să mor io dacă nu m-am săturat.

ŢES *(împingând scaunul, în care stau cei doi):* Hai, gata cu muritul! Acum mergem acasă.

SOL: Şi ăsta?

AZA: Da' ce-are? Primul gonit, primul sosit. Plus de asta sunt fratele tău vitreg. Bă, da-n ce hal poţi să puţi. N-ai luat sprayul ăla cu tine?

SOL: Am luat asupra mea toate gunoaiele lumii. Ce-ai în cutie?

AZA: Gustă.

SOL *(gustând din cenuşă)*: Mamă, ce tare eşti!

AZA: Din iarbă ne-am născut, în cenușă ne întoarcem.

SOL: Fă-mi un joint şi te iert că n-ai murit.

ŢES: Ce-ar fi s-o împrăştiem deasupra Aiudului?

AZA: N-ar fi nimic. Am ajuns?

Cei trei au ajuns în mijlocul resturilor unui avion doborât. Printre ele,o tastatură de computer.

ŢES: Vă pricepeţi careva ? Unde duc toate firele astea?

SOL: De unde să ştiu? Dacă eram la Abu Ghraib vă prăjeam şi fără fire.

AZA: Daţi-vă la o parte. *(coboară din scaun şi ia tastaura)*

SOL: E clar. O să sărim în aer. Tipii ăștia nu se pricep să zboare altfel.

AZA: Hai, sictir! *(leagă firele de tastatură, apoi apasă pe o tastă)* Bingo!

ŢES : Adică?

AZA: Ţineţi-vă bine! Plecăm acasă! *(epava avionului începe să vibreze)* Hiustăn, iu hev ă problăm! *(brusc, luminile se sting)*

ŢES: Ce-a fost asta?

AZA: Nu știu. Niciodată nu le-am avut pe astea cu zburatul.

SOL: Hai, daţi-vă la o parte. Cu toate c-ar trebui să vă las aici. Nu meritaţi nimic. Sunteţi o dezamăgire universală. *(Soldatul firele şi le adună într-un ghem uriaş, care devine incandescent)* Poftiţi în vagoane! Să mor io dacă meritaţi, da-n seara asta o să vă simţiţi cu mine ca-n rai!

Epava avionului își pornește motoarele, şi totul e inundat de o lumină clinică. Pe scenă apar o mulţime de fiinţe de un alb imaculat, care îi înconjoară pe cei de pe covor, îi iau de mână, îi mângâie pe cap, îi aşează pe câte un scaun și le dau să bea ceva din păhărele de plastic alb. Din păcate, intensitatea luminii nu ne lasă să vedem dacă cei imaculaţi sunt îngeri sau oameni în halate albe.

SFÂRŞIT